

L U S I A D A M S

Malo
drugačiji
hepiend

Prevela
Dijana Radinović

■ Laguna ■

Naslov originala

Lucinda Adams

NOT THAT KIND OF EVER AFTER

Copyright © 2023 by Lucinda Adams

Translation copyright © 2023 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Rajljevimi dobrimi vilama.
I naravno tebi, mama.*

I DEO

Prvo poglavlje

Sinulo mi je, što baš i ne liči na mene, dok sam otpozadi jahala valjda najdlakavijeg muškarca u Londonu.

Otvoreno ću vam kazati, nije mi to bio najbolji dan. I ne pričam naravno o tome kako sam se pokazala u krevetu – tu bih sebi, na skali od jedan do deset, dala solidno šest plus, možda čak i sedmicu, a kunem vam se da tako nešto ne govorim tek tako. Ječala sam i stenjala u stilu onih talentovanijih glumica sa *Ju-porna*, ali da budem sasvim iskrena, nisam to radila baš od srca.

Ali stvarno sam želela da bude tako!

Tip s kojim sam se našla nije bio baš sjajan. Upoznali smo se preko aplikacije *Ogledalce*, *ogledalce*, još jedne u dugom nizu aplikacija za upoznavanje, kojih mi je pun telefon, i on je „na ajfonu“ bio... pa, bio je muško, slobodan i zgodno nastanjen u Londonu, te je ispunjavao glavne kriterijume.

Ime: Čarls Vulf

Već to je trebalo da mi bude upozorenje. I to ono „Čarls“, mislim, a ne Vulf, mada mu je prezime stvarno zlosrećno* s obzirom na njegovu preteranu maljavost.

* Engl.: *Wolf* – vuk. (Prim. prev.)

Ali Čarls: Ne Čarli, ili Čip, ili čak Čaz, već Čarls. Kao princ od Velsa ili neki pas klempavih ušiju. Zapitala sam se da to što je napisao puno ime nije bila samo formalnost – ja se i dalje u svim svojim poslovnim imejlovima potpisujem kao Izabel iako me svi znaju kao Belu – ali kad je došao u onaj ljupki mali pab koji sam sama predložila, coknuo me je u stilu drčnog bankara i otežući posle već popijenih pet pića rekao:

– Bel? Čarls. Drago mi je.

Bio je dakle Čarls. Samo Čarls.

Ipak, nije on sam odabrao da se zove Čarls. Roditelji su mu dali to ime, a neki fini vikar ga je krstio – on je zapravo tu žrtva, a ako nijedan od njegovih učitelja u osnovnoj školi nije probao da mu prišije neki nadimak, kako onda čovek da ga krivi?

Ime: Čarls Vulf

Zanimanje: Zamenik direktora, *GRM Investments*

Ni to nije njegova greška, rekla sam sebi.

Nisu svi koji rade u investicionim bankama kreteni; prosto se zbililo tako da u investicionim bankama radi neobično veliki broj kretena. Ipak, po dosadašnjem mom iskustvu, traženje pravog dragulja u moru cirkona jeste pipanje po mraku koje se neminovno završi tako što se sita isplaćem gledajući *Zgodnu ženu* i misleći kako bi mi život bio znatno lakši da sam prelepa prostitutka sa Zapadne obale.

Verovatno mu je u školi dobro išla matematika ili ekonomija, pa su ga profesori usmerili na investiciono bankarstvo kao što su mene usmerili na kreativno pisanje. Ovo je zapravo laž – mene profesori nisu naveli ni na šta sem da ređam prosečne ocene. Sama sam sebe usmerila ka kreativnom pisanju, a moji su roditelji uvek podržavali svaku moju odluku uprkos mojoj očiglednoj osrednjosti.

Ali, podsećam sebe, čoveka ne određuju ime i zvanje. Mi-slim, određuju ga doslovce naravno, ali iz prve ruke znam da sam ja mnogo više od Izabel Marbl, recepcionerke u izdavačkoj kući *Porter*.

Ja sam Bela Marbl: pisac i stvaralac; ljubiteljka pasa i fantastična karaoke pevačica hitova dvehiljaditih; četverostruka dobitnica godišnje *Porterove* nagrade za „najljubazniju telefonsku komunikaciju“ (to dostignuće i dalje stoji na mom *Linktin* profilu uprkos tome što sam tu nagradu poslednji put osvojila pre četiri godine); konzument vina, svetlog piva i džin-tonika sa ukusom jagode, kad mi nešto treba da me podigne; hodajuća reklama za odeću *H&M*; majstor za preporuke dokumentarnih filmova o životinjama; i vlasnica više knjiga nego ostatak Londona zajedno. Riđa kao i svi Marblovi, s pegicama nalik zvezdicama i sitne građe, što će reći da je u jednom trenutku ostatak sveta porastao, a ja nekako nisam. Umem da žongliram (tu i tamo), da pravim zvezdu (onako) i gajim neobičnu strast prema sklapanju nameštaja iz *Ikee*.

Užasno sam, očajnički i nepopravljivo romantična. I iznad svega želim ljubav – više od toga da postanem pisac, više od toga da jednog dana zagrlim Dejvida Atenboroa, više od svega.

Želim sve ono što su imale sve *Diznijeve* princeze pre nego što su se producenti i scenaristi popravili i počeli da prave filmove o nezavisnim ženama čija se priča ne vrti oko nekog muškarca. Ja želim dobrog starovremskog čoveka koji će me oboriti s nogu i kraj koga ću se osećati kao kraljica, ali živim u dvadeset prvom veku, pa želim i čoveka koji će se prema meni odnositi s poštovanjem i diviti se svim mojim dobrim osobinama i talentima dok me odvozi u noć, i možda ću, ko zna, takvog pronaći u:

Ime: Čarls Vulf

Zanimanje: Zamenik direktora, *GRM Investments*

Visina: 190 cm

Starost: 33 godine

Drugo poglavlje

Pab je zavučen u jednu sporednu uličicu severno od Kineske četvrti i odavno je moje omiljeno mesto. U samom je srcu Sohoa, pa je do njega lako i zgodno doći iz skoro celog Londona, a opet ima onu prelepu domaću atmosferu koja uopšte nije svojstvena centralnom Londonu. Kao da je prenet iz neke stare engleske knjige: sav u tamnom drvetu, mahagoniju i prožet jakim mirisom laka, a tu je i božićna jelka, rano okićena. Kao da se deo unutrašnjosti našao na pogrešnom poštanskom broju. Obožavam ga.

Trudim se da momcima sa kojima izlazim prepustim da odaberu mesto. Mislim da mi to mnogo govori o njima, to kako će mesto izabrati, ali uobičajen razgovor o tome gde ćemo sa Čarlsom nije išao onako kako sam se nadala.

Bela Marbl

Gde voliš da izlaziš? 😊

Čarls Vulf

Ima neko mesto blizu tebe?

Bela Marbl

Sigurna sam da ima neko koje će odgovarati i tebi i meni! 😊

Soho možda?

Čarls Vulf

Ne poznajem Soho.

Bela Marbl

Dobro, a gde radiš?

Bela Marbl

Nije mi problem da dođem ako znaš neko lepo mesto? 😊

Čarls Vulf

Kasnim. Vidimo se tamo za 10

Bela Marbl

Gde tamo?

Čarls Vulf

Pogrešno sam poslao.

To je verovatno bio još jedan znak da nećemo živeti srećno do kraja života kao što sam se nadala, ali ni on nije bio jedini tip s kojim sam se dopisivala. Zapravo jeste, ali nemam ništa protiv toga da se dopisujem s više tipova. Samo u tom trenutku to nije bio slučaj.

Pošto mi se nije javljao više od nedelju dana, pomislila sam da od svega dignem ruke, ali onda mi je nešto palo ma pamet: ja imam moć. Ja sam jaka žena, odrasla u kući koju drži jaka žena, živim sa jakim ženama i gledam jake žene na televiziji više nego što bih to htela da priznam. Uz to, mesecima već niko nije pristao ni da izađe sa mnom. I stoga sam rešila da ja pozovem njega.

Bela Marbl

Slobodan u petak?

Bela Marbl

Ima jedan sladak pab blizu Kineske četvrti.

Bela Marbl

Pola osam možda?

Bela Marbl

Mislím da već imaju kuvani sajder

Bela Marbl

Ako to voliš, a imaju i pivo

Bela Marbl

I vino, ako to piješ

Bela Marbl

To je normalan pab, drže sva pića, čisto da razjasnim
Nisu specijalizovani za kuvani sajder, to hoću da kažem

Bela Marbl

Upravo sam ih zvala da proverim, nemaju kuvani sajder

Bela Marbl

Pa, javi ako si raspoložen da odemo tamo. Nikakav problem
ako nisi

Bela Marbl

Možemo i kasnije da se nađemo ako imaš neke druge pl-
nove

Čekala sam pet sati posle te poslednje poruke i zažalila što sam uopšte išta slala. Glupa aplikacija ne daje ti mogućnost da izbrišeš poruke inače bih to odmah uradila. Bila sam na pola sata od toga da obrišem ceo profil, a onda mi je on – kao pravi princ iz bajke što na belom konju jaše na horizontu – odgovorio.

Čarls Vulf

Zvuči dobro. Nek bude 11

Treće poglavlje

Jedanaest uveče je čudno vreme za prvi sastanak, ali s obzirom na to koliko sam morala da se potrudim da ga uopšte ugovorim, nisam htela da rizikujem i tražim da ga pomerimo, pa da ostanem sama u petak uveče. Srećom po mene, u Sohou mu jedanaest uveče dođe skoro isto što i sedam... ili sam bar tako govorila sebi dok sam pet sati ranije popravljala šminku i nagovala nekoliko kolega iz redakcije da odu sa mnom posle posla na piće da ne bih gluvarila po gradu. Kad smo popili flašu pića i ja konačno pošla niz Marilebon roud ka treperavim svetlima Pikadilija, zaobilazeći dosadne turiste i instagramere, već je bilo pola jedanaest.

Međutim, opet sam poranila, a nikad nije idealno stići ranije na sastanak. Palo mi je na pamet da obiđem krug oko Lester skvera, ali kako sam obula čizme na štiklu, noge su me već bolele od hodanja. Uz to, odabrala sam „seksi ali prikladan za posao“ izgled i obukla crne farmerke i belu providnu košulju, a kako mi se jesenja jakna u suštini raspada, bilo mi je suviše hladno da dreždim napolju.

Zavukla sam se u ugao gotovo praznog paba, možda malčice preblizu okićene jelke (sigurno će se skroz osušiti pre Božića?),

kako me ljudi ne bi zagledali u stilu „srce, sve u redu?“ dok potpuno sama sedim i čekam, što baš i nije u redu. Nije išlo naruku ni to što je lokal bio skoro prazan. Atmosfera kojom je odisao, topla i domaćinska, nije atmosfera zbog koje ljudi petkom uveče dolaze u Soho, sem naravno mene.

Jedanaest sati je došlo i prošlo, barmen je najavio poslednju turu. Čarls mi je već poslao poruku s nekim bednim izgovorom što kasni i koje piće da mu poručim, pa to nije bio veći problem, ali mi je skrenulo pažnju da očito nije dobra ideja odabrati pab da se nađeš s nekim u jedanaest uveče. No opet, kad sam predložila mesto za sastanak, očekivala sam da ćemo se ranije naći. Ali on je naposletku ipak došao, sav ućtiv i silno se izvinjavajući, i ako sam i pomišljala da popijem piće i brzo odem kući, te su misli isparile kad me je obuzelo uzbuđenje zbog romanse na pomolu.

– I, pričaj mi o sebi.

– Jesi gledala onaj film s Leonardom? – Govori otegnuto, sa naglaskom dece iz privatnih škola, što nije bilo neočekivano. Otkopčao je dva dugmeta uštirkane bele košulje, pa mu s grudi nalik krznenom ćebetu štrče guste smeđe malje. Zapravo, lako se mogla ispratiti vijugava linija dlaka koja mu je kretala od grudi, išla gore iza ušiju, pa oko neukroćene brade i završavala se gustim smeđim ćubama koje su se uvijale svaka na svoju stranu navrh neobično kockaste glave. Nastojala sam da ne zurim u nju i uprla oči u njegove.

– O Leonardu da Vinčiju?

– Ne, nego s onim glumcem.

– Di Kapriom?

– Onaj film s onom zgodnom glumicom iz filmova o super-herojima? Onom plavom?

Verujem da bi ova igra pogađanja odmah odbila neke žene, ali ono što je nekima možda odbojno, ja sam doživela kao izazov. Specijalista sam za filmske zanimljivosti. Ajd' da se igramo.

- Margo Robi? Misliš na Leonarda di Kaprija i Margo Robi?
- Da, na njih.
- *Bilo jednom u...? Holivudu?*
- Ne, onaj u kome joj se vidi pica.

Jedva se suzdržah da se ne lecnem na tu reč. Nek sam i uštogljena, ali stvarno nisam ljubitelj upotrebe reči vezanih za vaginu. Ne na prvom sastanku. Zapravo nisam uopšte. Ali igra je počela, preda mnom je bio moj hladni skupi sajder, a noć je tek počela (takoreći, već je bilo pola dvanaest).

- Oh! *Vuk sa Volstrita!* Skorsezeov film.
- Čiji?
- Onog režisera – nije važno. Šta je s tim filmom?
- Da, pa, otprilike je takav.
- Šta to?
- Moj život.

– Oh – rekoh ja na to široko se smešeci jer ako je on onaj pravi – ako je on moj princ iz bajke – želela sam da se izgubi u mojim jarkoplavim očima, a ne da u njima vidi zbunjenost i prve naznake kajanja koje su se već javile. Želela sam da to veče bude savršeno, veče o kome ćemo pričati našim budućim naraštajima. Priča o tome kako smo se upoznali koju ćemo pričati našim riđokosim ćerkicama što liče na mene i sinovima što liče na njega, samo su daj bože malo manje dlakava. Našoj vučjoj dečici.

– Oh, pa to je baš dobra fora, jelda – shvatih. – *Vuk sa Volstrita...* a ti si Čarli Vulf. Taman se uklapa.

- Čarls Vulf.
- Nije on kriv.
- Čarls. Izvini.

– Da, možda – zaključio on, pa potegne ono zanatsko pivo od devet funti koje je tražio da mu poručim.

– Au! Ti baš imaš dobar cug! – rekla sam, gledajući kako doslovce u gutljaju ispija celo pivo. Obrisao je penu sa usta kao pravi džentlmen. Skoro pa kao.

– Je li ti kosa prirodno riđa? – upitao me je naposletku, posle poduže neprijatne tišine.

Postavlja mi pitanja – pa, to je dobar znak. Pokazuje bar da je zainteresovan. Možda to baš i nije najoriginalnije pitanje, ali i to je nešto.

– Jeste – odgovorila sam, uvijajući pramen kose oko prsta.

– Lepa si – kazao je, a mene istog trena oblije rumenilo. Nisam dobila kompliment od nekog tipa mislim... mesecima. Možda čak i godinu dana. Srce mi zakuca kao da će mi iskočiti iz grudi.

Ne mislim ja da loše izgledam – uopšte nije tako. Znam da prilično dobro izgledam kad se potrudim, samo mislim da to ne primećuje baš previše ljudi pošto se danas svaka devojka trudi da se dotera, a većina momaka baš i ne misli da je „niska pegava“ njihov „tip“.

– Za riđokosu – doda on, ali ja zanemarim taj deo iz očiglednih razloga.

Odjednom me nije više bilo briga što nije neki lepotan. Odjednom me nije više bilo briga što mogu da mu uplićem obrve u pletenice. U tom trenutku bila sam samo devojka koja sedi naspram momka, sluša ga kako joj govori da je lepa i uživa u tome.

– Hvala – kažem, sklanjajući pramen kose s lica i postideno oborivši pogled. – Znaš, ja...

– Hoćemo kod mene? – prekine me on. Mislim, ionako nisam nameravala da kažem nešto epohalno, pa nije ni važno.

Pogledala sam u svoju punu kriglu sajdera.

– Hoćemo možda još po jedno? – upitala sam onako nehajno, ravnodušno, što svaki put pali u svim romantičnim komedijama koje sam gledala.

– Više ne služe piće.

– Negde drugde?

– Do mog stana ima pola sata vožnje taksijem. Možemo da podelimo. Neće izaći više od dvadesetak funti, tu negde.

Ovo će možda biti otac moje dece, pomislila sam. Nije baš onoliko šarmantan koliko sam se nadala da će biti, ali možda je samo stidljiv. Mnogi muškarci su prosto stidljivi.

Uostalom, upravo mi je rekao da sam lepa. Nisam mogla više da bežim od muškaraca na prvi nagoveštaj nevolje. Ko bi mi pobogu ostao ako bih odbila svakog muškarca koji najpre hoće da otkopča kaiš?

– Može, što da ne – rekla sam, nastojeći da zvučim kao jaka žena, kao da je to moja ideja. Jer i jeste bila: ja sam odabrala da se nađem s njim, ja sam odabrala mesto gde ćemo se naći, ja sam platila piće i sad sam ja rekla da.

Rasturala sam, prava sam savremena žena. Kao.

Ali dva sata kasnije, posle vožnje taksijem koja je koštala trideset šest funti, eto mene kako skačem po njemu kao luda, vrištim njegovo ime i očajnički se upinjem da muškarca pod sobom ne zamišljam kao ostarelog engleskog princa.

To baš i nije bio bajkovit početak priče, ali kao što i dobar čaj mora da odstoji, za neke stvari je potrebno vreme.

Još nije bilo sve izgubljeno. Ne još.

Četvrto poglavlje

Ova poza otpozadi odlična je za radoznale ljude poput mene. Dok sam bila na njemu, jahala ga u ritmu pesme „*Staying Alive*“, što mi je uobičajena tehnika kad se foliram, i stenjala u redovnim intervalima, uspela sam lepo da osmotrim njegovu sobu. Živeo je sa cimerom u jednoj novoj zgradi u Kambervelu, u četvorosobnom stanu sa kuhinjicom, opremljenom bezličnim nameštajem u čiju se kupovinu očigledno nije udubljavao. Na zidovima nije bilo slika, u sobi nije bilo nikakvih fotografija – tip je po svemu sudeći bio psihopata. Imao je jednu policu na kojoj su bili poređani svakojaki kozmetički proizvodi – pokušavala sam da vidim koji dok sam skakala po njemu. Bolje mi je bilo da gledam u njih nego u njegove katastrofalno dlakave noge. U jednom trenutku pomislila sam koliko bi dobro bilo proliti po njima vreli vosak, gust i zlatan, pa ga povući i u jednom potezu počupati pregršti gustih malja.

Ali bilo mi je krivo kad sam to pomislila.

Nije on kriv što je dlakav.

Nije on kriv što nikad nije bio sa nekim ko bi mu predložio da povede o sebi malo više računa.

Ovom čoveku je očito neophodan neko ko će ga voditi, a ja sam bila tu, spremna i otvorena da mu budem devojkica koja

će mu ceo život promeniti nabolje samo da završimo sa ovim neprijatnim prvim seksom.

Uz to je očito bio i neosetljiv na hladnoću, što je očito posledica maljavosti, pošto sam se ja, ma koliko se naprezala, smrzavala jebote u njegovoj sobi. Pokušala sam jednom ili dvaput da dohvatim pokrivač na kome je ležao, ali kako bih se sagla, on bi zagundao u znak protesta. Pokušala sam da promenim pozu, pomislivši da će mi biti toplije ako se pribijem uz njega. Da ću možda u misionarskoj pozi imati osećaj kao da sam u finom zimskom kaputu. Ali i moji pokušaji da se okrenem ka njemu bili su bezuspešni.

Oči su mi letele po sobi sve dok mi se nije učinilo da na podu, pred velikim samostojećim ogledalom, vidim nekakvu duksericu. Što sam duže u to gledala dok sam skakala, to sam bila sve sigurnija da jeste dukserica.

Pomislila sam da ga pitam, ali je on bio zauzet nekim drugim stvarima, pa sam se sagla što nehajnije mogu – uz sasvim malu dozu neprijatnosti po sebe i tiho ječanje mog kompanjona u krevetu. Dohvatila sam duksericu i prebacila je preko sebe u tako glatkom pokretu da sam sama sebe impresionirala svojom veštinom. Osvrnula sam se načas da vidim ima li nekih protesta, ali njegove su oči i dalje bile čvrsto zatvorene, pa sam nastavila da skačem kao i dotad.

Duks mi je bio mekan na koži. Čarls se nije potrudio da mi skine brus, ali je ostatak mog torza uživao u nežnom golicanju. Bio je ogroman i jarkocrven, što je smela boja, kakvu ne bih očekivala od čoveka kakav je Čarls Vulf, ali pretpostavljam da smo imali još mnogo toga da naučimo jedno o drugom.

A za to će biti vremena. Imaćemo sasvim dovoljno vremena.

A onda sam nas slučajno ugledala u onom velikom ogledalu. Sebe umotanu u jarkocrveni duks sa kapuljačom, kako jašem čoveka koji je 85% dlaka, a 100% vuk. Izgledalo je bizarno. Izgledalo je pomalo tragično.

Izgledalo je...

Jedna mi je misao proletela kroz glavu. Načisto je sumanuta i umalo da je skroz odbacim, ali što sam se duže gledala, to sam više uviđala da...

– Ne mrdaj! – naredio mi je Čarls.

Čula sam ono poznato stenjanje muškarca koji će upravo da...

I eto ga – gotov proizvod umotan u fini dureks, a ona misao je isparila, raspršila se kao i moje nade da ću te noći svršiti.

Peto poglavlje

Sišla sam s njega što sam gracioznije mogla, pa sam legla pored, prebacila mu ruke preko velikog dlakavog stomaka i pogledala ga kao da mi je sve na svetu. Zato što će, ko zna, to možda i biti.

Oduvek sam mislila da je šaputanje na jastuku zapravo najbolji način da upoznaš nekoga. U baru si suzdržan, u restoranu moraš da se pokažeš, ali go u krevetu posle seksa nemaš gde da se sakriješ. Tu si najranjiviji, najotvoreniji, najprirodniji.

Čekala sam da vidim hoće li on možda nešto prvi da kaže. Čak sam ga i umilno pogledala sve trepćući, ali iz njegovih usta širio se mučan zadah ustajalog piva i verovatno meksičke hrane koju je pojeo za ručak i udario mi pravo u nos, pa sam okrenula glavu na drugu stranu da izbegnem direktan kontakt.

Počeo je da se meškolji i ja sam shvatila da ga ponovo obuzima ona stidljivost koju sam prethodno kod njega primetila. Možda sam se u krevetu pokazala bolje nego što sam mislila. Možda je suviše zastrašen da progovori i pita me sve ono što je u baru hteo da me pita.

I stoga sam ja prva progovorila.

– Bilo je sjajno – rekla sam. Zato što to treba da kažeš i zato što sam sigurna da će se, ako mu malo podignem ego, u sledećoj rundi više potruditi da me dovede do orgazma.

– Da – kazao je s manje oduševljenja u glasu nego što sam se nadala, da budem iskrena, ali barem je odgovorio. Time su otvorena vrata za podsticajne razgovore, stidljivo smejanje i skroman početak burne romanse.

– Nego...

– Moram ujutru rano da ustanem – brzo je kazao.

Je l' se on to šali? Kao i svaka devojka, znam šta ta rečenica znači, ali zar on to da kaže? Gos'n „imam više dlaka na nožnom palcu nego većina ljudi na glavi“? Gos'n „nisam uložio nikakav trud a očekujem da me zadovoljiš“? Gos'n Zli Vuk?

To je bio moj žabac koji će se pretvoriti u princa. To je bio moj nebrušeni dijamant. To je trebalo da bude početak moje bajke sa srećnim krajem, a on tu sad leži kraj mene i tobož zeva kao da je prvi muškarac na svetu koji je bio tako domišljat i pametan.

– Možda je bolje da...

– Kapiram – besno sam rekla.

Iskočila sam iz kreveta brže nego što će on ikad moći da se kreće. Ja na svojoj strani imam prednost aerodinamičnosti koju mi daju obrijane noge, a njega će doveka sputavati težina dlaka koju frizer u jednom danu ošiša.

Navukla sam farmerke i pre nego što je stigao da okrene glavu, a ostatak odeće besno strpala u torbu. Posle ću se time pozabaviti. Posle ću se pozabaviti celim svojim životom. Pozabaviću se svojim lošim odlukama i čistim gaćama kad dođem kući. Tog trenutka samo sam morala da pobeegnem iz te psihopatski bezlične sobe.

Izletela sam iz sobe i jurnula niz hodnik kad sam ga čula kako me doziva.

Nesigurno sam stala i čekala. Došao je do ulaznih vrata i onako ogroman i još bestidno go stao ispred mene. Nagnuo se ka meni, a ja sam instinktivno zatvorila oči, pomislivši iz nekog razloga da hoće da me poljubi.

– Mislim da je to moj duks – kazao je.

Ma jebi se!

Čvršće sam obavila onaj duks oko sebe, pa tako silovito povukla vrata da sam ga opalila po dlakavoj nozi. Zaurlao je od bola zabacivši glavu kao da zavija na pun mesec.

Nisam se osvrkala. Odevena u novi crveni duks, istrčala sam iz stana i pobegla u noć.

Šesto poglavlje

Kad sam se uverila da me ne prati, stala sam da proverim jesu li mi sve stvari tu. Moja tašna je nažalost bez dna, kao ona čarobna torba Meri Popins, samo što se u njenoj torbi mogu naći čiviluk i svakojake nesumnjivo korisne stvari za kuću, a moja je prepuna raznoraznog đubreta koje nikome na svetu ne treba: praznih kesica čipsa koje uporno zaboravljam da bacim, starih karmina i maskara koje su se verovatno dosad već osušile, olovaka bez poklopca, poklopaca bez olovaka i žvaka kojima je rok trajanja sigurno odavno prošao. Preturala sam po tašni sve dok nisam pronašla ono što sam tražila. Izvadila sam izubijani ajfon i odahnula što ga nisam ostavila kod Čarlsa.

Najpre sam otvorila Uberovu aplikaciju. Bilo je četiri ujutru u subotu.

Doplata: 1,6 %.

Opsovala sam, pa proverila stanje na bankovnom računu cvokoćući od hladnoće. Nakon što sam platila dva pića u pabu i onaj račun za taksi do Vulfove kuće koji uopšte nismo podelili (Taksi! Ko se još iz Sohoa taksijem vraća kući?), ostalo mi je celih devetnaest funti i trideset penija, koje moram da razvučen do kraja meseca. Pogledala sam koji je datum. Subota 26.

septembar. Moglo je biti i gore, ali kad mi je hladno i kad se moj izmišljeni dobitak na lutriji još nije čarobno pojavio na mom bankovnom računu, ne razmišljam praktično o svojim ograničenjima. Samo sam besna što u mojoj čarobnoj tašni nema ferarija sa šoferom i/ili Pegaza.

Kriknem taman dovoljno glasno da probudim mačku što spava na niskom zidu pored mene, ali ne toliko da je uplašim da pobjegne. Pogleda me izvivši obrvu, sa osmehom na ljupko ciničnom licu, i osuđuje moje užasne odluke.

– Ne osuđuj me – kazala sam joj. – Mogao je da bude onaj pravi. Ispod svih onih... dlaka. Mogao je da bude onaj pravi da smo imali vremena da se upoznamo. Odjebi!

Iznervirala sam se, zapitala koliko loše karme navučesh ako zbaciš mačku sa zida. Inače više volim pse. Ipak, znala sam da nema vajde od toga da skačem od besa i prebacujem sebi jer me to neće odvesti kući u topli krevet, a napolju je bilo tako hladno da su mi se trepavice smrzle iako kraj septembra često ume da donese talas letnje vrućine.

Uzdahnula sam.

– Na koju stranu da pođem? – na kraju sam upitala mačku. Ali ona mi ništa nije odgovorila. Naravno. Zato što je mačka. Stoga sam pogledala u plan grada i otišla svojim putem.

Sedmo poglavlje

Nakon dve vožnje autobusom (prvi put sam se više od pola sata vozila u suprotnom smeru pre nego što sam to shvatila) stižemo u sadašnji trenutak, dok stojim na stepenicama sopstvene palate u Balamu.

To je dvospratna viktorijanska zgrada podeljena na dva stana, a u donjem živi „najpreduzetnije bratstvo na svetu“, kako je to opisala moja mama kad je jednom prespavala u kuhinji slušajući zvuke njihovih noćnih aktivnosti što su dopirali kroz pod. Sad nema nikakve buke jer čak i oni koji još dugo po završetku studija zadrže onu studentsku energiju moraju kad-tad da legnu da spavaju. Prođem pored njihove sobe i krenem uz stepenice presvučene potamnelim trava-zelenim tapisonom. Ustajao memljiv vonj zajedničkih prostorija dočeka me kao miris potpurija, ne pogađa me više kao nekad, pre mnogo godina, već mi izmami osmeh na lice. Ono što me je nekad svakodnevno odbijalo, sad je postalo prijatan miris doma.

Dok otključavam svoj stan na vrhu stepenica, unutra čujem neko kretanje. Pogledam na sat: 5.55.

Treba li da se zabrinem?

Kad otvorim vrata, ka meni potrči Eni Palmer, sva čila i vesela, s kosom vezanom u visok rep, u helankama i sa rancem o ramenu.

– Lep provod? – pita me ona u prolazu, uhvativši još otvorena vrata iza mene.

– Ne.

– Šteta. Vidimo se posle.

Tek tako odleće u beli svet u cik zore.

– Eni? – tiho je pozovem, ponovo pogledavši na sat.

– Da?

Okrene se, a njen konjski rep poleti za njom i umalo je udari po licu. Nepodnošljivo je lepa, ima savršenu glatku kožu kao sa reklame za *Mejbelin*, samo što njenim prirodno gustim trepavicama nije potrebna nikakva maskara koja dodaje volumen da zablistaju. Ona pritom to dobro zna. Kod Eni Palmer nema lažne skromnosti.

– Subota je. Zar tvom telu nije potreban... ne znam... san? – pitam, iscrpljena od samog pogleda na nju. – San tako prija.

– Ne mogu. Idem na vežbe s devojkama – veselo kaže ona, ne obazirući se na moj užasnuti pogled, pa zatvori vrata za sobom i sjuri se niz stepenice. Otvorenih usta zurim u vrata, zbunjena i premorena, dok je slušam kako preskače po dva stepenika.

Eni je totalni zaluđenik. Ko uživa u bilo kakvom fitnessu? Ko uživa u tome da ga javno ponižavaju besne čuvarke plaže u pokušaju i da se kupa u znoju pre nego što je popio prvu jutarnju kafu? Mislim, verovatno one žene koje imaju više sreće s muškarcima od mene, ali opet. Izračunala sam: kad se u obzir uzme odnos uloženog truda i nagrade, prosto se ne isplati. Mnogo mi se više sviđa moj metod, da se zavalim, pijuckam kafu i čekam da se moja dobra vila čarobno pojavi i donese mi mog princa iz bajke spremnog za upotrebu.

Onda se okrenem od vrata i pred sobom ugledam muškarca tako lepog da me oči zapeku od pogleda na njega. Stoji preda

mnom kao da mu je tu mesto, sasvim go osim što na sebi ima gaće boje kože valjda, u koje se trudim da ne gledam. Zatrepcem, jako.

Bokte mazo!

Dobra vila?

Osmo poglavlje

Onda se setim da dobre vile, ako uopšte postoje, verovatno imaju malo više stila i ne dostavljaju devojkama gole muškarce.

– Kupatilo? – pita on. Ima španski naglasak i uspali me i uzdrma kako Čarls Vulf nikad nije. Mišići su mu jasno definisani, bokserice uže nego što bi smele da budu. Ne smem da objektivizujem ovog momka, a ipak ne mogu da prestanem da zamišljam kako jezikom prelazim niz njegove savršeno trimovane maljice što mu se spuštaju od pupka. Gotovo da nema nijednu dlaku – sušta suprotnost mojoj prethodnoj katastrofi.

Tupavo mu pokažem na vrata pored kuhinje. Kad se vrata kupatila zatvore za njim, smesta dohvatim mobilni.

Pronađem Enin broj i s takvom joj brzinom otkucam poruku da me palac zaboli.

Bela Marbl: 26. septembar, 05.58

Mislim da si zaboravila nekog! 😊

Eni cimerka: 26. septembar, 05.59

Moj je sinoć otišao. Probaj ponovo.

Nije njen?

Čuje se puštanje vode i vrata se opet otvore. Onaj prelepi tip izađe iz kupatila i pogleda me blago zbunjeno. Trepće u polumraku hodnika i ja iznenada shvatim da se nisam pomakla s mesta otkako je ušao u kupatilo.

O bože. Sad sam još i uvrnuta.

Prelepi tip slegne ramenima i ode u jedinu preostalu spavaću sobu na ovom spratu kuće.

– Sajmone? – ponosno kažem sebi u bradu. – Bravo za tebe!

Za sve vreme što živimo zajedno, Sajmonu je samo jedna odrasla osoba dolazila da prespava, a to je bio onaj njegov užasni bivši koji ga je varao i od koga nikako nije mogao da se otkaći. Ovaj tip je u odnosu na tog skota bio ogroman pomak.

Međutim, kad u hodniku ponovo zavлада tišina, u misli mi se vrati moje ne baš uspešno veče i shvatim da ponovo stojim sasvim sama u kući punoj ljudi koji imaju mnogo više sreće od mene.

Popnem se uz još jedne stepenice, pa zastanem umesto da skrenem odmah desno u svoju spavaću sobu. Pogledam u vrata u dnu hodnika, pa preko volje pogledam udesno, u moja usamljena depresivna vrata, i donesem odluku.

Dok otvaram vrata na kraju trava-zelenog hodnika (vlasnik je celu kuću uredio u istoj odvratnoj boji), škripanje starog drveta odjekuje oko mene. Svetlost iz hodnika iza mene pada na dve usnule prilike kao na nekoj slici. Eli nepomično leži na leđima kao prava princeza, pokrivena debelim jorganom puder-plave boje, a Mark je sklupčan uz nju, ruke prebačene preko njenog stomaka.

Eli izgleda zabrinuto dok spava, ali ona uvek tako izgleda. Ona je brižnica.

Gledam ih neko vreme i pitam se da li da se okrenem i odem kad iz mraka začujem najdraži mi glas na celom svetu.

– Bel?

Eli me gleda polurastvorenih očiju. Pažljivo skloni Markovu ruku sa sebe, pa ga telom pogura u stranu. Potom odigne jorgan sa druge strane i lupne rukom po dušek u da shvatim šta se dešava. Mark nešto tiho progundā, ali ja odbijam da to čujem i razumem jer mi ne treba još negativnosti u životu. Zatvorim vrata za sobom i, rado prihvativši poziv, uskočim u krevet pored Eli.

Nisam ni bila svesna koliko mi je hladno dok ona ne prebaci meki debeli jorgan preko mene i zagrlj me da me čuva i ugrije.

– Nije bio onaj pravi? – pospano me pita dok ponovo tone u miran san.

– Ti si moja prava – odgovorim i ušuškam se uz svoju najbolju drugaricu na celom svetu.

Deveto poglavlje

Probudi me božanstven miris čaja *PG tips*.

– Budi se, uspavana lepotice – kaže Eli, pa se vrati u krevet pored mene, noseći dve šolje čaja s mlekom bez šećera koji samo što se ne prospe. Oči su mi čvrsto zatvorene, ali osećam kako me miluje toplina sunca što se uliva kroz prozor s kog su razvučene zavese. Zveckanje porcelanskih šolja iznad mene izmami mi osmeh na lice.

– Fala lepo – veselo odvratim, polako se pridižući.

Pružim ruke ka šolji što me čeka i dalje ne otvarajući oči, pa pustim da mi para vrelog čaja polako odlepi trepavice, taman toliko da mogu da se osvrnem oko sebe po jarkom dnevnom svetlu.

Prizor je tragičan. Iza moje šolje čaja vidi se samo senka nekad najbolje sobe u celom stanu na spratu kuće u Elmfield roudu broj 13.

– Ne, ne, ne – zakukam kao razmaženo derište dok gledam smeđe kartonske kutije poređane po podu. Silovito zavrtim glavom i umalo da prospem svoj dragoceni čaj.

– Ako to sad ne uradim, sutra ujutru ću dobiti pravi napad panike – kaže Eli, tužno se osvrćući po svojoj sobi. Plakar joj

je već otvoren, hrpe odeće poređene oko njega kao spomenik na ono što je nekad bio. Police su i dalje pune raznih tričarija i džidžabidža koje je sakupila za osam godina koliko smo živeli zajedno, ali neke najvažnije stvari više nisu tu – njen beli meda Greg odrekao se svog prestola na vrhu njene police za knjige i prešao u putnu torbu; sklonjena je i većina njenih uramljenih fotografija, verovatno na dno neke već dopola napunjene kutije; i ukrasne lampice koje su postavljene za Božić pre pet-šest godina i nikad nisu skinute, konačno su nestale. Da ne znam o čemu se radi, pomislila bih da je neko provalio u sobu i poharao je. Volela bih da je tako.

Na drugoj strani sobe stoje Markove kutije, već zatvorene i zalepljene, spremne za odnošenje. Kladam se da taj mali trol jedva čeka da ode odavde.

– Gde je Mark?

– Otišao je da preuzme ključeve od agenta za nekretnine.

– Već?! Zar nisi rekla u nedelju?

– Sutra je nedelja.

– Tačno tako, sutra je nedelja.

– Ne brini – ostaćemo večeras ovde posle večere. Ceo vikend ćemo prenositi sve stvari, a u jedan moramo da predamo ključeve.

Delom što sam neispavana, delom što sam imala užasnu noć, delom što mi do nosa dopire neverovano prijatan miris čaja, ali ponajviše stoga što mi se srce slama, suze mi grunu na oči.

– Ne, nećemo sad to – proba ona da me smiri, ali prekasno je. Ustave su podignute. Suze su neminovne. Njeno inače zabrinuto lice postane još zabrinutije.

– Što ne možeš da ostaneš da živiš ovde još godinu dana? Šta je još jedna godina u širem poretku stvari?

– Ja ne opet...

– Ali nedostajaćemo vam! Vas dvoje ne umete da živite bez nas. Šta ako počnete da živite zajedno i otkrijete da nemate ništa

drugo zajedničko? Šta ako ti bude dosadno, ako si usamljena i čezneš za nama?

Suze mi sad nezadrživo poteku. Zaboravila sam noćas da skinem šminku i crna maskara mi se sliva niz lice i upada mi u savršeno lep čaj.

– Onda ću doći i prespavaću ovde.

– A šta ako raskinete?

– Nećemo raskinuti.

– Ali šta ako ipak raskinete?

– Mislila sam da sam ja brižnica, a ne ti! – U pravu je. Mrzim kad je u pravu. – Onda ću doći i zauvek ću ostati. Jesi li sad srećna? Nego, pričaj mi sad o onom zlom vuku pre nego što mi se čaj ohladi.

Deseto poglavlje

Volela bih da kažem da umem da saslušam ljude, ali sa Eli ne mogu da se merim. To joj je jedna od najljepših osobina, mada do dana današnjeg nisam videla nijednu njenu osobinu koja nije fantastična. Kunem se da je rođena za psihoterapeuta, ali ona je žena s bezbroj talenata, pa je na kraju završila u eksperimentalnoj medicini. Kad god je pitam za posao, pogubim se skroz, pa sam i prestala da je pitam, ali ona je genije, umela ja to da objasnim ili ne.

Toj njenoj fantastičnoj moći slušanja verovatno doprinosi i to što je njena mama bila moja učiteljica u osnovnoj školi. Dok joj navodim sve greške koje sam prethodne večeri napravila, osećam se kao da opet imam šest godina i skrštenih nogu sedim na podu učionice gospođe Metjuz i plaćem što mi je Tom Anderson ponovo izvrljao pernicu. Preplavljuje me neobičan spokoj dok me ona saosećajno gleda i nekako bez osude sluša moj sve strašniji monolog.

– Pa, precrtaj ga i idi dalje. Na svetu ima muškaraca koliko hoćeš.

– Ima li? – zakukam. Krivo mi je što govorim plačnim glasom, ali jače je od mene. Preda mnom sedi mlađa gospođa

Metjuz, koja manje miriše na lavandu, i ja se instinktivno ponašam kao dete.

– Zato što se meni čini da imam sve manje izbora.

– Ma daj! Savršen tip je odmah tu iza ugla!

– I ne znam više šta je savršen muškarac. Pre deset godina sam znala. Tad sam tačno znala šta tražim: nekoga ko voli pse, želi decu i izgleda kao Rajan Renolds. A sad? Sad bih pristala na svakog ko hoće da bude sa mnom.

– E pa sad, to nije istina. – Elin smeh je užasno zarazan, što me nervira.

– Jeste kad ti kažem! Već deset godina me odbacuju i sad je stvarno dotle došlo da sedim za stolom naspram muškarca koji na licu ima više dlaka nego lica, a ja zahvaljujem nebesima što je uopšte pristao da izađe sa mnom. A ipak se osećam posrano što smrdljivi dlakavi tip neće opet da se vidi sa mnom.

– Ti ionako ne bi želela da ponovo izađeš s njim.

– Eli, ja želim srećan kraj. Želim raskošno venčanje u belom i zgodnog muškarca koji će me oboriti s nogu. – Iskosa je pogledam, pa promenim ton. – Znam, znam. Ne moraš da mi kažeš.

– Šta to? – pita ona, iskreno zbunjena.

– Znam da misliš da su venčanja besmislena i skupa i da ne razumeš zašto bih uopšte time htela da se bakćem.

Eli izvije obrvu.

– Zar sam ti ikad u životu tako nešto rekla? – pita ona.

Iskrena da budem, stvarno mi to nikad nije rekla, ali znam da to misli. Mislim, o venčanju uopšte, a ne konkretno o mom. Kao da se nadovezuje na moju misao, Eli zavrti glavom pogledavši me.

– To što ja ne želim ogromnu venčanicu i lepu crkvicu ne znači da ne razumem zašto ti to želiš. Uvek ću biti za sve ono što tebe usrećuje – kaže ona u svom tipičnom stilu. Ona je doslovce anđeo.

– Znam – kažem, smešeći se – i znam da mi nije potreban muškarac da bih bila srećna, ali ipak želim da ga imam. Radi se o tome da očigledno nijedan ne želi mene!

– Pojaviće se takav. Muškarac koji se neće odnositi prema tebi kao da si govno i isterati te na ulicu u četiri ujutru.

– Ali danas samo takvi pristaju da se vide sa mnom!

– To su gluposti. Ima još dobrih muškaraca. Samo ćeš morati da poljubiš nekoliko žaba dok ne nađeš jednog takvog.

– Već sam poljubila sve žabe.

– Baš sve?

– Da, sve koje žive u Londonu.

– A šta je s onom novom aplikacijom koju si skinula? Neko ogledalo beše?

– Pa, ona je... okej. Ali sa londonskim aplikacijama za upoznavanje problem je taj što su na njima sve isti ljudi. Pojavi se neka nova i mi svi pomislimo da je super, a onda svi pređemo tamo, pa na kraju opet ćaskam sa istim muškarcima koji su me odbili na prethodne četiri platforme.

– Da. Nego, dosta je bilo samosažaljevanja – kaže Eli, pa odlučno ispije čaj. Volim kad se Eli pretvori u Barbiku iz akcionog filma. Na njenom inače zabrinutom licu pojavi se drugačiji izraz, žešći i vatreniji. – Ti zaslužuješ nekog ko će te poštovati, a kako u Londonu živi skoro devet miliona ljudi, rekla bih da je apsolutno nemoguće da si lično poljubila svakog slobodnog muškarca u gradu. Treba ti samo malo strpljenja.

– Meni trebaš ti u muškom obliku – kažem, boreći se da ponovo ne zaplačem.

– Marti? – našali se ona.

Meni se glava sama okrene ka polici na kojoj još ponosno stoji njena porodična fotografija. Naravno da će je Eli tek na kraju spakovati. A verovatno će je prvu otpakovati u drugom stanu. Mada neću sad o tome da razmišljam.

Njena mama Nijaf stoji u sredini, a uz nju su se zbila njena deca: s jedne strane je Eli, a s druge Marti, njen brat blizanac, stariji od nje šesnaest minuta i četrdeset pet sekundi. Na toj slici njih dvoje imaju šesnaestak godina, što bi trebalo da znam;

ubeđena sam da sam je ja snimila s obzirom da se u pozadini vidi bašta mojih roditelja.

– Uh – ja ću na to, pa odvratim pogled od Martijeve smeđe kovrdžave kose. – Reći ću to ovako: meni trebaš ti u telu Rajana Renoldsa.

– Tehnologija se razvija iz dana u dan. To će, drugarice, verovatno biti moguće kroz koju godinu.

Pažljivo držeći šolju da mi se čaj ne prospe, zagrlim je čvrsto i ne želim da je pustim. Eli je toliko dugo bila moja druga polovina, ne znam kako da funkcionišem bez nje.

Uvek je bila uz mene, kroz ceo vrtić, kroz celu osnovnu i srednju školu – mislim, iako nikad nije htela da igra ulogu neveste, ipak je bila moja glavna deveruša na sva trista devedeset i dva venčanja koja sam priredila u dnevnoj sobi mojih roditelja. Bila je tu svaki put kad smo moj izmišljeni mladoženja i ja sekli tortu, a bila je tu i kad bismo moj ljubljeni i ja odjahali u noć, bilo kao hor anđela što nas vode, bilo kao konj kog smo jahali, što je više puta bio slučaj.

Kosa joj miriše na moj australijski šampon, a ne na njen *Buts*, ali mene sad baš briga za to, pa to i ne spominjem. Danas nije dan za to. Eli mi skloni umršenu kosu s lica i nasmeši mi se, a ja prosto znam da će sve biti u redu.

– A sad, mlada damo – kaže ona. Stvarno imam osećaj da je preda mnom gospođa Metjuz. – Ja moram da se pakujem, a ti moraš da pišeš.

– Da pišem! Ne mogu ovakva da pišem!

– Obećala si mi da ćeš pisati svakog dana najmanje dva sata, a pošto znam da prethodne dve nedelje nisi napisala ni retka, imaš mnogo propuštenog da nadoknađiš.

– Ali mamurna sam!

– To nije opravdanje.

– Ali tužna sam. – Napravim onu tupavu snuždenu facu, a ona se samo nasmeje mom jadu.

– Neka ti to bude inspiracija.

– Uh!

Promešam preostali gutljaj čaja u šolji i zapitam se koliko još mogu da ga razvučem.

– A možeš i da mi pomogneš da se pakujem ako hoćeš – znalački doda Eli.

Pogledam u one torbe oko nje. Možda volim da sklapam nameštaj, ali mrzim da rasklapam, a pakovanje osam godina prijateljstva u kartonske kutije zvuči prijatno kao da mi vrane kljuju organe.

– Dobro, idem – zlovoljno kažem, pa ustanem iz kreveta i na prstima obiđem rasturene ostatke dugogodišnjeg cimerstva.

– Večera je u osam – podseti me ona dok odlazim – a ti praviš desert.

Prilazeći vratima, šutnem jednu Markovu kutiju u stranu i zbog toga se nekako bolje osećam.

– Ej!

Sranje, uhvatila me je. Okrenem se na vratima, navučem onu nevinu facu u stilu „ko, ja?“, iako me ona uopšte ne gleda.

– Da? – umilno kažem.

– Zadržaćeš ovu duksericu? – pita ona.

O, fino.

Navučem crveni duks preko glave i zakopčam ga skroz do brade. Smešim se dok to radim jer sam konačno povratila kontrolu.

– Nego šta! – odgovorim.